

under en tilståelsessag eller ved landsrettens eller Højesterets behandling af en udmålingsanke.

For så vidt angår *straffesager, der genoptages* efter bestemmelserne i retsplejelovens § 976 og § 977, gælder reglen i retsplejelovens § 983, 3. pkt., hvorefter ingen dommer, nævning eller domsmand, som har gjort tjeneste under den tidligere sag, må medvirke under den nye domsforhandling. En tilsvarende regel gælder ikke, hvis genoptagelse tillades i medfør af bestemmelsen i retsplejelovens § 987, der giver adgang til at genoptage en sag til ny forhandling i visse tilfælde, hvor tiltalte er dømt som udebleven, eller hvor en ankesag er afvist som følge af tiltaltes udeblivelse eller manglende mulighed for at forkynde stævning eller anlageskrift for ham. Begæring om genoptagelse skal i disse tilfælde fremsættes over for den ret, der har pådømt sagen eller afvist anken, og ny domsforhandling foregår ligeledes ved denne ret.

I disse tilfælde er der ikke grundlag for at rejse tvivl om dommerens eller dommernes habilitet under den nye domsforhandling, som ikke sker på grundlag af usikkerhed om, hvorvidt den tidligere dom er urigtig, men som følge af en vurdering af, hvorvidt tiltalte kan godtgøre at have haft rimelige grunde til at udeblive ved den tidligere domsforhandling. Inhabilitet i disse tilfælde følger således ikke af bestemmelsen i lovforslagets § 61.

Om tilfælde, hvor en landsretsdom i en nævningesag ophæves af Højesteret og hjemvises til fornyet domsforhandling, er det i retsplejelovens § 961, stk. 3, bestemt, at ingen af de nævninge, som deltog i den tidligere domsforhandling, må medvirke. Skal der i tilfælde af hjemvisning finde en ny domsforhandling sted, bør heller ikke de domsmænd eller juridiske dommere, som har medvirket ved en tidligere domsforhandling i byret eller landsret, efter lovforslaget deltage i den ny domsforhandling. Derimod er der ikke grundlag for, at de tidligere medvirkende dommere og domsmænd viger deres sæde i tilfælde, hvor hjemvisningen ikke indebærer ny domsforhandling (dvs. hvor hjemvisningen ikke omfatter den til grund for dommen liggende behandling), men f.eks. blot er sket med henblik på, at den oprindelige doms begrundelse udbygges, så den opfylder kravet om begrundelse af domme i straffesager.

Sager om *erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning* kan, hvis erstatningskravet ikke imødekommes af anklagemyndigheden, indbringes for retten. Kravet skal som udgangspunkt indbringes for den byret, som har pådømt straffesagen, jf. retsplejelovens § 1018 f, stk. 1. Denne bestemmelse medfører, at det ofte vil være den samme dommer, som har dømt i en eventuel straffesag, der skal behandle sagen om erstatning. I visse tilfælde skal domsmænd medvirke

ved rettens behandling af erstatningskrav i anledning af strafferetlig forfølgning, jf. § 1018 f, stk. 4. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen bør sagen i de tilfælde, hvor erstatningskravet udspringer af, at den erstatningssøgende er blevet frifundet, så vidt muligt behandles under medvirken af de domsmænd, som har deltaget i byrettens behandling af straffesagen. Der henvises til Folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 2405.

I de tilfælde, hvor der under rettens behandling af erstatningssagen skal tages stilling til, om den sigtede selv har givet anledning til foranstaltningerne, og om erstatning som følge heraf skal nedsættes eller bortfalde, jf. § 1018 a, stk. 3, bør det dog ikke være den dommer og de domsmænd, som medvirkede ved straffesagens behandling, der tager stilling til erstatningsspørgsmålet, såfremt denne domstol fandt den erstatningssøgende skyldig, mens landsretten frifandt. I sådanne situationer vil der foreligge inhabilitet efter forslaget til § 61. Angår erstatningssagen derimod f.eks. kun spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt krav kan anses for dokumenteret, foreligger der ikke inhabilitet.

Til nr. 5.

Bestemmelsen afløser de gældende bestemmelser i §§ 61 og 62 om pligten og kompetencen til at træffe afgørelse om inhabilitet. Der er ikke ved denne sammenskrivning af bestemmelserne tilsigtet realitetsændringer.

Til nr. 6 og 19.

De foreslåede ændringer af henvisningerne til bestemmelserne i §§ 60-62 er en følge af forslagene under nr. 3-5 om en ændret udformning og rækkefølge af bestemmelserne om dommeres habilitet.

Til nr. 7.

Som § 115 b foreslås indsat en bestemmelse om videregivelse af oplysninger i forbindelse med kriminalitetsforebyggende samarbejde. Om baggrunden for bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.

Efter *stk. 1* kan politiet, når det må anses for nødvendigt af hensyn til det kriminalitetsforebyggende samarbejde, videregive oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til andre offentlige myndigheder.

Efter *stk. 2* kan andre myndigheder i samme omfang som nævnt i stk. 1 til politiet videregive oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold. Der er dog ingen pligt til det, jf. stk. 4. Det er præciseret, at oplysninger i forbindelse med det kriminalitetsforebyggende samarbejde ikke efter denne bestemmelse